

13 éves korom óta, 7 éve vagyok cukorbeteg. Napra pontosan ennek évfordulóját idén a Bátor Táborban ünnepeltem. Az első, és remélhetőleg nem is az utolsó turnusomban.

A Bátor Táborról először 18 éves koromban hallottam, akkor hívták fel rá a figyelmemet a gyerekklinikán a nővérek, hogy még éppen beleférök a korhatárba, menjek el.

Mivel akkoriban a közelgő gólyatáboromra készültem lelkiemben, úgy éreztem a gyerektáborokból én már kinőttem. Legközelebb két évvel a Bátor Tábor feliratot életemben másodszor, egy Tesco-ban láttam meg: az eladni kívánt tévékben ment, mint reklámfilm. Magával ragadott a gyerekek beszámolója, ahogy boldogságtól sugárzó arccal meséltek egy táborról, ami más, mint a többi. A kisfilm végén, mikor megjelent a felirat: „jelentkezz önkéntesnek”, végigfutott a hátamon a hideg, mert tudtam, hogy ez lesz a következő legfontosabb esemény az életemben. Jelentkeztem, behívtak személyes interjúra, majd reményteljes izgalom után jött a levél a tájékoztató füzetrel, mi lesz a feladatom a nyár végi, kamasz diab turnusban.

Két nap felkészülési idő volt a gyerekek érkezése előtt, ezalatt hamar rájöhett minden újonc, hogy ez egy teljesen más világ. Szeretet, odafigyelés és gondoskodás veszi körül az egész tábor. Mintha a kerítésen belépve kizártad volna a világot, és odabent egy csupamosoly-álmország várna.

Kemény munka volt végig csinálni az egy hetet úgy, hogy naponta reggel fél 8-tól gyakorlatilag éjfélig csak a gyerekekkel voltunk és egyszerre legalább kettőt-hármat ugráltunk körbe, de megérté. A sok élményt, amit tőlük kaptunk, máshol nem szerezhettük volna meg. Senki nem volt különc, senkivel nem kivételeztünk. Nem volt versengés, nem volt olyan hogy vesztes. Mindenki kapott valamit. Ha mást nem, egy kedves mondatot, egy simogató szót, egy ölelést.

A gyerekek változatos programokon vehettek részt. Egyik nap íjászkodtak, kézműveskedtek, lovagoltak vagy zenéltek, másnap kötélpályákon próbálhatták ki bátorságukat, eveztek, fotóztak, természetbúvár ösvényen kalandoztak, harmadnap belemerültek a színjátás rejtelmeibe. Minden program, minden játék azért, hogy túllépjék a betegségük miatt vélt korlátaikat.

Az utolsó előtti este ajándékokat kaptunk. Minden cimbi a gyerekektől, névre szólóan. Nem tudhatták, hogy másnapra mi is ezzel készülünk nekik. Levelet írtak nekünk, amit egy névre szóló lufiba raktak bele, ezt pedig eldugták valahol a szobájukban. Ami a legszebb volt az egészben, hogy maguktól tették, az ő ötletük volt.

A búcsú napja volt a legnehezebb. Még a legkeményebb kamasz fiúk szemében is megcsillant a könny, amikor minden kedves barátot és cimbit búcsúzóul átöleltek. Jövőre... csak ennyi volt a vigasztaló szó.

Hazajöttem, és üresnek érzem az életem. Bármennyire is telezsúfolom programokkal, semmi nem tudja ennél jobban felülmúlni az elégedettségem, mint ezek a napok. Szerencsésnek tartom magam, mert cukorbeteg lettem, különben sose akartam volna átadni a tapasztalataimat, és sose vettem volna a bátorságot, hogy önkéntesnek jelentkezsek.

Nézzétek csak: www.batortabor.hu Megnézheted, miről is meséltem. Filmek, rengeteg kép, és ha most mocorogni kezdett benned is valami, jelentkezni is tudsz az önkéntesek fül alatt március 16-ig! Vannak turnusok daganatos, JIA-s (fiatalkori krónikus izületi gyulladás) és diabéteszes gyerekeknek és kamaszoknak, betegségük és életkoruk szerint. Egy klikk és te is részese lehetsz annak a csodának, amit úgy hívnak: Bátor Tábor.